

А девойчето нито мислѣло за онова, що се намирало задъ стената. То си живѣло и се веселило. Никой не я заставлялъ да учи нѣщо, дори и ржкодѣлие. Цѣль день то бѣгало и салмувало изъ градината. И у него нѣмало нито лоши помисли, нито зли, завистливи чувства. Затова и очитѣ му били всѣкога свѣтли, то било всѣкога весело. То обичало всичко около себе си и въ градината: цвѣтята и птичкитѣ, чернитѣ брѣмбари и шаренитѣ перурди, жабитѣ и жабчетета подъ прохладнитѣ листа. То поливало цвѣтята, хранило птичкитѣ, бранило отъ напасть брѣмбаритѣ и бубулечкитѣ. На жабитѣ и охлювитѣ позволявало да ядатъ ягодитѣ, на врабцитѣ не прѣчело да кълватъ узрѣлитѣ, сочни вишни. И полека-лека то почнало да разбира всичко, което си говорятъ дърветата, цвѣтята, птичкитѣ и насѣкомитѣ. Никой нищо не казвалъ на девойчето, но то сѣ пакъ научило нѣщо отъ тѣхъ.

Единъ пжтъ девойчето скачало изъ градината и съ сребристия си гласецъ тананикало нѣкаква пѣсенчица. Но изеднажъ вижда на едно дърво старата врана. Тя бавно пристѣпвала отъ клонъ на клонъ и се грѣяла на слънчице. Тя била начумерена, каквито сж обикновено вранитѣ.

— Мила враничке, ако знаехъ, че ще долеишъ, бихъ ти оставила нѣщо да си хапнешъ.

— Не съмъ много гладна, — каза враната, — и ти благодаря за гостоприемството. Не често може да чуешъ мила дума.

— Защо? — пита зачудено девойчето.

— А че сѣ за туй, не зная защо, — недоволно отговори враната, посви се и мрачно наведе човка. — Не у всѣкиго звезда гори на челото и не